

מה תעשה אישה שבעלה המיליונר רוקן לה את חשבון הבנק?

במקרה של אשת התיאטרון **דפנה רובינשטיין**,
שבעלה, יזם ההייטק **ישי גרין**, משך כסף
מחשבונה בתקופת הקורונה כדי להשקיע
במניות של חברת תרופות, זה הוביל להצגה
חדשה שמבוססת בדיוק על זה

דינה חלוץ | צילום: יריב כץ

דפנה רובינשטיין:
"השקעתי בהצגה מאות
אלפי שקלים, מהירושה
מאבא שלי. אני מקווה
שהוא לא מתהפך בקברו"

ערב אחד ב־2020, ממש באמצע תקופת הקורונה, המחזאית והבמאית דפנה רובינשטיין הגיעה הביתה וגילתה שבעלה, יזם ההייטק המצליח ישי גרין, נכנס לחשבון הבנק שלה ורוקן כמעט את כולו בלי להגיד לה. את הכסף הוא שם על מניה של חברת התרופות "מודרנה", שעמלה אז על מציאת חיסון לקורונה. ברגע הזה הרגישה רובינשטיין שהקרקע הבטוחה שעמדה עליה נשמטת לה מתחת לרגליים, עד כדי כך שאין לה שליטה על חייה.

למרות שהימור של גרין הצליח, האירוע הזה גרם למשבר זוגי, או כמו שהיא מגדירה זאת: "זו הייתה קריאת התאבדות לקשר". ודווקא מהחמיצות הזאת שטיפסה לה בגרון, רובינשטיין ידעה לעשות לימונדה. בימים אלה עולה ההצגה שהיא כתבה, "האישה שהחליפה את בעלה

ברהיט", המבוססת על אותו מקרה.

בהצגה, המוגדרת כ"קומדיה שחורה על אישה שגילתה שנגמר לה האשראי, אבל לא החשק", הגיבורה חוזרת הביתה ומגלה שבעלה יושב על הכורסה בסלון ומעביר ערוצים בשלט בשתיקה, שלא כהרגלו. בדיוק כשהיא תוהה מה עובר עליו, היא מקבלת טלפון מהבנק שמבשר לה שהוא הימר על כל כספי המשפחה, ובכל רגע שעובר הם מפסידים יותר. היא מזעיקה את הילדים, שכבר בגרו ועזבו את הבית, וכולם ביחד מנסים להציל את המצב, כשכל האמצעים כשרים. ההצגה מוצגת כהצגה עצמאית בתיאטרון "הבימה", ותעלה ב־29 או 30 בפברואר וגם ב־15 וב־17 במרץ באולם הבימרתף.

"זה אמנם לא אחד לאחר, אבל ההצגה הזאת בהחלט מבוססת על סיפור אמיתי", היא מחייכת. "המקרה הזה נתן לי שיעור על מה קורה כשאת, האישה הקטנה, מסובבת את הגב. גם הדמות בהצגה וגם אני באיזשהו מקום מתהלכות קצת כמו נורה מהמחזה 'בית הבובות', שמשחקת את התפקיד של זאת שלא צריכה להתעסק בכל הדברים הגבריים האלה, ואז מקבלת נבוט בראש".

- הרגשת שקיבלת נבוט בראש?**

”כן, וזה היה מלחיץ”.

- מה הוא אמר להגנתו כשתפסת אותו?**

"שכל החושים שלו צעקו לו שחייבים להשקיע עכשיו ומיד ב'מורדנה'. כמה שנים קודם לכן לא הייתי יודעת בכלל שזה קרה, הרבה שנים לא התעסקתי עם כסף, היה ברור שהוא זה שמביא את הכסף, שכסף זה העסק שלו. לי אין יכולת להביא את הסכומים שהוא מביא וגם אין לי נטייה לנשוא. אין לי זיקה למספרים בכלל, ואנחנו חיים ברמת חיים גבוהה מאוד".

- אז איך גילית שהוא רוקן את החשבון?**

"כי לפני כמה שנים החלטנו לפתוח שני חשבונות – חשבון אחד משותף וחשבון נוסף רק שלי, שבו אני שומרת על הכסף. מצד אחד יש לי איזו זכות, אולי אפילו חובה, לשמור על הכסף שלנו, מצד שני אני נזהרת לא לקצץ לו את הכפניים, כי אם אני מסרסת לו את הדרייב לעשות כסף, לא עשינו פה כלום".

- אז את שומרת על הכסף מפניו?**

"בהחלט. גם הוא מבין שיש לו אופי 'הון סי' כון' של איש הייטק שעומד על אדמה לא יציבה. הפיתוי להשקיע כסף מהבית הוא חלק מהגיים שלו. עד שנולדו הילדות נתתי לו להשתגע, אבל ברגע שהן נולדו זה הרבה פחות נעים להיות על הקרקע הרועדת הזאת. באיזשהו שלב זה היה בלתי נסבל, ואז הגענו להחלטה שהוא מעביר לי את הכוח ואני שומרת עליו".

- החלטה שהתקבלה פה אחד?**

"כן, ייאמר ליכותו שהוא בטח בי".
- וגם את בטחת בו.**

"אני בטחתי בו עד לאותו היום שבו חזרתי הביתה וההתנהגות שלו נראתה לי קצת חשודה. ליתר ביטחון החלטתי לשנות את הסיסמה בחי שבון. לא עברו חמש דקות, וכבר קיבלתי ממנו טלפון, 'מה עשית? תני לי את הסיסמה'. כמובן, לא נתתי לו, נכנסתי לחשבון ולחזרתי ראיתי שהוא שם את כל הכסף על המניות של 'מורדנה'".

ההתנהגות שלו נראתה לי חשודה, אז שיניתי את הסיסמה בחשבון הבנק שלי. לא עברו חמש דקות וכבר קיבלתי מחנו טלפון, 'מה עשית?'"

- מה עשית?**

"מכרתי אותן מיד. כן, הוא עשה רווח יפה מאוד, ועד היום הוא טוען שיכולנו לעשות פי שלושה אם לא הייתי מתערבת, כלומר הפסדנו בגלל מה שעשיתי. לימים הוא ביקש את הרווח כדי להמשיך להשקיע ולהקים סטארט־אפים, אבל אמרתי לו 'לא'".
- והוא קיבל את הלא?**

”כן, גם הוא מבין שצריך להמשיך עם ההסכם הזה שהוא מביא את האוצר ואני שומרת עליו. אצלו באופי אין גבולות. מצד אחד תמיד חיפ־שתי את הגיצים האלה, זה מה שמשך אותי בו, מצד שני היום אני מתחילה להבין שהגבר לא צריך לספק את העניין כל הזמן, שאני כבר קצת מסכימה לשקט”.

בוכות על הספה

רובינשטיין (45) נולדה וגדלה בתל אביב, אחות אמצעית מבין שלושה. אמה, אירית ז"ל, הייתה שחקנית ואמנית ונפטרה מסרטן לפני

כ־30 שנה. אביה, עז־ד מנחם רובינשטיין ז"ל, היה אחד מעורכי הדין הפוליטיים המצליחים במדינה, ונפטר לפני שנתיים גם הוא ממחלת הסרטן.

היא בוגרת תואר ראשון בבימוי תיאטרון ממכללת רזו ברפופרד בלונדון, שם כתבה והע־לתה בין היתר את ההצגה "קרוב לבית", שנכנסה לחמשת המומלצים של "טיים אאוט" הלונדוני. כשהבמאי עמרי ניצן, שהיה אז המנהל האמנותי של "הקאמרי", ראה את ההצגה בלונדון, הוא לקח אותה תחת חסותו והביא אותה לארץ.

המפוארת של אבא שלך.

"תראי, אין ספק שספגתי את הגן הקורבני הזה מאמא שלי. בשנים הראשונות התנתקתי מעשייה בתיאטרון, אבל בהמשך חזרתי לאט־לאט, כתבתי והעליתי הצגות, עבדתי עם נוער בסיכון ועם אסירים בכלא. דברים קרו, הייתי בעשייה, אבל להגיד לך שעמרתי בקצב? זה בטח לא בעוצמות של ישי. אין מה לעשות, אין לי את הרעב שיש לו. חשוב לי להיות עם הילדות, אבל עכשיו נראה לי שקצת השתחררתי מזה, הן גדלות ויש לי קצת יותר זמן".

- את חוששת להעביר את הגן הקורבני הזה הלאה לבנותייך?**

"אני לא חושבת שהן קולטות ממני תסכול ומרמור, הן רואות שחשוב לי לעשות תיאטרון ולהמשיך לממש את עצמי. הן עצמן כבר מדברות על קריירה, לצערי שתיים מהן רוצות להיות שחקניות ואחת רוצה לעשות קולנוע. אני מייעצת להן לא להיכנס לתחום הזה".

אני עסק הפסדי

לפני שנה וחצי עזבה משפחת גריין־רובינש־טיין את מרכז תל אביב ועברה לשכונת צהלה. "אבא שלי עוד הספיק לראות את הבית ולהת־חלחל, כי מבחינתו זה בית ראוותני מדי", היא אומרת. "האמת היא שלא היה אכפת לי להישאר בדירה התל אביבית הקטנה, אבל חלק מהרצון לקנות את הבית היה לחסום לישי את הנגישות לכסף. הוא עשה איוושהי השקעה שמאוד הצליחה, ואנשים התחילו לפנות אליו להשקעות. ראיתי שהוא מתחיל לדמיין את זה, אז אמרתי, 'אללה, עדיף שנשקיע בקירות'".

- איך המעבר ממרכז העיר לבית פרטי בש־בונה רגועה?**

"טוב, אני לא יודעת אם זה לנצח, אבל ב־ינתיים אני בחוויה. בחודשים הראשונים הייתי כפחדים, לא הסכמתי לישון לבד בבית מפחד שיפרצו. ישי אוהב לצאת לחצר, אני פחות. אני אומרת לו: 'תוריד את הכלבה', והוא אומר לי, 'אין מה להוריד, שכחת?'. הוא גדל בבית כזה, ואבא

"אללה, עדיף שנשקיע בקירות'"אנשים פנו אליו להשקעות, אז אמרתי, חלק מהרצון לקנות בית בצהלה היה לחסום לישי את הנגישות לכסף. את אלפי שקלים, אבל הפעם לא לקחתי כסף מהבית, זו הירושה מאבא שלי. אני מקווה שהוא לא מתהפך בקברו עכשיו. במשך שנים ניסיתי לשכנע אותו להקים איתי תיאטרון, והוא לא היה בעניין, הוא לא האמין בזה. הוא היה איש מאוד פרקטי ומאוד צנוע, הצורה שאני וישי מתנהלים עם כסף הייתה נוראית בעיניו, הוא

את כל הנושא של הסכמי השכר והתשלומים לספקים. אני עושה את זה כמו שצריך ועדיין זה מגיע לסכומים גבוהים מאוד, כי בסוף גם אני רוצה לשלם יפה לכולם".

- את לא מקבלת שום תמיכה מהממסד?**

"ההצגה נתמכה על ידי מינהל תרבות, אבל זה כסף קטן וזניח. הלוואי שה'בימה' היו באים ואומרים, 'אללה, בואי ניקח את ההצגה שלך לרפרטואר שלנו', אבל אני לא יודעת אם אני האבטיפוס למישהו שרוצים לעזור לו. נראה לי

אין ספק שספגתי את הגן הקורבני מאמא שלי. עם הזמן הבנתי שאני זאת שמדכאת את עצמי, אני זאת שבוחרת להישאר בבית, ויש לי כוח להחליט אחרת"

שתמיד חושבים עליי 'היא האחרונה שצריכה עזרה'. בכלל, חלק מהפרסונה של ישי כיום הייטק זה לצעוק שיש לו כסף, וראו את זה היטב בתור כנית 'מחוברים' שהשתתפנו בה. אצלי זה פחות משרת את האינטרסים".

- מה התפקיד שלו בהפקה?**

"הוא לגמרי שותף, הוא חולה על הצבעוניות של עולם התיאטרון, וזה גם טוב לו עם המשק־עים, זה נתן לו ארומה אינטלקטואלית אמנותית: הנה, תראו, אני רק יום הייטק תאב בצע. הוא אחראי להביא קהל, בלעדיו זה בלתי אפשרי. הוא מסתובב עם ברושורים של ההצגה ומחלק, הוא מקים תפאורה, וביום ההצגה הוא עומד בכניסה לאולם ומדבר עם אנשים. זה אזור הנוחות שלו, הוא איש של אנשים, הוא עף על זה".

- אפשר לעשות כסף מתיאטרון עצמאי?**

"אני עסק הפסדי, אבל לא הכול בחיים זה כסף. זה גם מה שאני אומרת לבת שלי, שרוצה להיות שחקנית מפורסמת ולעשות מלא כסף. היא מסתכלת עליי בבון, ממש ישי קטנה. בואי נגיד שגם וירג'יניה וולף, שכתבה את 'חרד משלך', לא הייתה לוקחת אותי כמודל לאישה שצריכה להרוויח את הכסף של עצמה".
- שאלת את עצמך פעם למה את פחות מת־חברת למספרים ולמה פחות מועניין אותך לעשות כסף?**

"כל אחד וההון שלו. כשהיינו קטנות כל הזמן אמרו לנו שאנחנו יפות, ואנחנו לומדות להבין שאנחנו יכולות להשיג דברים בזכות היופי הזה. ככל שאנחנו מתבגרות ההון הנשי הזה נשחק, ולעומת זאת בשביל הגברים הון זה כסף, שלא הולך לשום מקום. גם ההצגה הזאת מדברת על אישה במשבר אמצע החיים שכלל שהיא מתבגרת היא מבינה שהיא מאבדת את היופי שלה, שהוא למעשה ההון הנשי שלה. אולי הכנסתי לרמות הזאת גם את הפחדים שלי שיום אחד ישי יבין שהוא יכול להשתדרג".

- איך מתייחסים אלייך במיליה של עולם התיאטרון?**

"בואי נגיד שאני לא במרכז המיליה. אני חיה תמיד בקונפליקט בין לשאת עיניים ולרצות להיות חלק מהממסד, ובין הרצון להיות שליטה יחידה בממלכה שלי. עברה לי בהתחלה מחש־בה לשלוח את המחזה לתיאטראות ולראות מה יקרה, אבל בסוף החלטתי שאני רוצה לעשות את זה בדרכי. נכון שהם יכולים להביא הרבה יותר קהל, אבל בתמורה עלי להתפשר ולעגל פינות".

- מה היית רוצה שיקרה עם ההצגה?**

"לעשות אקוּיט לאחר התיאטראות בארץ (צוחקת), אבל עוזבי כל התיאטראות הגדולים פה, כולם בהישרדות. אני רוצה שפשוט יבוא קהל ושהיא תרוץ כמה שיותר, ממש אתפק בזה". ■

